

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

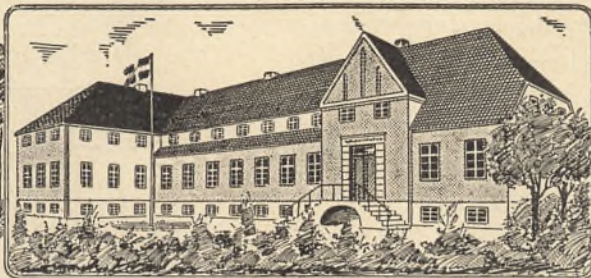
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Julen 1958

„Bed og arbejd.“

50. årgang nr. 12

Alle bladets læsere

sender vi hermed vor hjerteligste julehilsen. — Lad os i denne højtid rigtig synge nr. 91 i salmebogen.

OS ALLE PÅ SKOLEN

En god og glædelig julefest ønskes alle bladets læsere.

*Jensine Jensen,
Nr. Nissum sem.*

En glædelig jul og et velsignet nytår

ønsker vi gamle elever, venner og medarbejdere ved NNH. og E. Lad os i tilbedelse tænke på:

Alle på „Bredablik“ ønsker bladets læsere en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår.

Inger Lise Mikkelsen.

Anna Lene, Jes, Gudrun og Hans

Lindskov Rasmussen.

Stille nat, hellige nat
da fra Faderens hjerte opladt,
kærlighed vældede varmt og rigt,
og da Jesus så broderligt
favned' alverdens folk. (Svend Rehling).

Vi og alle vore har det godt.

Hjertelig hilsen. *Dagmar og Laurits Kaag.*

Statens pædagogiske Studiensamling
København

Advent

Det er rigtig trist vejr derude i mørket i aften. Kulde, regn, blæst. Det indbyder ikke til juletanker. — Men er juleforventningen da afhængig af vind og vejr — er den noget flygtigt, der kun lever den korte tid, adventslysene blafrer? — Nej, i hvert fald kender børnene den til stadighed i denne tid, og det skyldes ganske enkelt, at de tænker på julen.

Jeg har ikke tænkt på JULEN endnu. Det er nok derfor, juleforventningen ikke har bidt sig fast i mit sind. — Foran mig ligger et lille kønt mærkat. *Advent* står der på det. Derover ses nogle orgelpiber, hvis toner skaber lys. En smuk påmindelse om, hvad der er vejen til den sande og sunde juleforventning. Sind og tanker stemmes gennem den gamle salmetone til jul, og det giver lys over dagen. — Glædelig jul.

Ingrid Halgaard og Gothfred Jespersen.

Hermed de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår til alle venner af skolen.

Venlig hilsen

Lærer E. Nielsen (57 og 57-58), Nibe.

Midt i verdens nød og kulde
kom til os det underfulde.
Kun en spæd og enlig flamme
med et nøgent rum til ramme. —
Ingen storhed, ingen pragt,
kun et barn i krybben lagt.
Men hvor riger er henvejret,
Jesu navn står ubesejret.
Foran barnets klare øjne
blues vi ved livets løgne,
foran korsets kærlighed
falder alt vort eget ned.
Det er sket, det underfulde,
midt i verdens nød og kulde.

(Mads Nielsen).

Med dette lille vers sendes alle bladets læsere, særlig „staben“ og „54'erne“ ønsket om en glædelig jul og et i Jesu navn velsignet nytår.

Johannes Dahl, „54.“

*Min Jesus du stedse skal være
mit smykke, min rose, min ære!*

I disse to linier lægger vi vore jule- og nytårsønsker til alle skolens venner. — Måtte disse Brorson-ord række langt ud over julen; ja, måtte de blive den daglige bekendelse for os alle. — Glædelig jul og godt nytår.

*Jørgen, Jette, Maren og Emil Sørensen,
Snebjerg skole.*

„Som børn lad os holde den dejlige fest,
som børn lad os byde barn Jesus som gæst,
som børn lad os takke for frelsen, vi fik,
som børn lad os lege med strålende blik.

Dejlige jul,
signede jul!

Om kerterne slukkes, dit lys går ej ud,
men engang det tændes for evigt hos Gud.“

(Vilh. Gregersen).

Med disse linier sender jeg alle — og ganske særlig sommerholdet 1958 — de bedste hilsener med ønsket om en god og velsignet jul.

Elisabeth Mortensen.

En glædelig jul og et godt nytår ønskes alle bladets læsere.

En særlig hilsen til sommerholdene 1956 og 57.

Ruth Jørgensen.

Juleeventyr

Klokkerne kalder til kirke; slægt og venner byder til fest, lysene stråler, og bordene lokker, og alt for hurtigt svinder den skønne juletid. Men ind mellem de mange fester bliver der vel også tid til lidt læsning og eftertanke. Her skal ikke anmeldes nye bøger, men fremføres en stille opfordring til at tage H. C. Andersen frem igen.

Julen har en stor plads i H. C. Andersens eventyr, men lad os her nøjes med to: „Grantræet“ og „Den lille pige med svovlstikkerne.“ „Dem kender vi!“ vil nogle måske indvende, men gør vi nu det? H. C. Andersen skrev nok eventyr for børn; men han sagde også: „Når jeg tænkte mig mine eventyr fortalte for børn, forestillede jeg mig tillige, at fader og moder stod hos, og de skulle også have noget for tanken.“ — Som børn glædede vi os over eventyrene helt umiddelbart, men siden har mange forstået, at vi her møder en billedtale, der rummer en livsvisdom, der nok er værd at lytte til igen og igen.

„Grantræet“ udkom første gang få dage før julen 1844. Vi følger grantræet, fra det som helt lille står ude i skoven og længes efter storhed, skønhed og ære. — „Glæd dig ved mig!“ sagde luften og sollyset, „glæd dig ved din friske ungdom ude i det frie!“ — Men træet glædede sig slet ikke, det var så utålmodigt og drømte om at blive enten en stolt skibsmast eller et strålende juletræ. Vi ser det i dets kortvarige glans, hvor det knap rigtig fik tid til at nyde den store glæde. Vi lider med det på det mørke loft, hvor det dog for en tid får lov at kende glæden ved at dele erindringens rigdom med andre. Og så kommer afslutningen; lige som grantræet vækkes til nyt håb, mister det sit sidste smykke og brændes op under bryggerskedlen. „Forbi, forbi!“ sagde det stakkels

træ. „Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunne! Forbi, forbi! „...og det sukkede så dybt, hvert suk var som et lille skud, men ved hvert knald, der var et dybt suk, tænkte træet på en sommerdag i skoven, en vinternat derude, når stjernerne skinnede; det tænkte på juleaften og Klumpe-Dumpe, det eneste eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle — og så var træet brændt ud.“

Har digteren tænkt på sin egen higen efter berømmelse og ære? Sikkert! men samtidig siger han altså til os: Vær taknemlig for livets gave, glæd dig nu; du må gerne længes, men lad ikke længslen kvæle din lykke og glæde, som Gud har givet dig at leve i nu i dette øjeblik!

Ja, livets glans er forgængelig; men der er dog noget, der hjælper. — I begyndelsen af december næste år skrev H. C. Andersen, på opfordring, „Den lille pige med svovlstikkerne.“ Han havde fået et billede af den lille pige, og frem i erindringen steg mindet om moderen, der som lille pige i kulde, sult og angst havde holdt sig skjult under en bro. — På det tidspunkt havde Andersen gode kår og nød gæstfriheden på Augustenborg Slot; men mindet om sin fattige herkomst hjalp ham til at skrive det rørende eventyr om menneskets dybeste behov og om troen på Guds kærlige hjælp. Den frysende lille pige ser i tændstikkernes flygtige skær ikke blot billeder på sit levende behov, varme, føde og lys, men nok så meget sin længsel efter skønhed og kærlighed; ja, evigt liv! — „... og de fløj i glans og glæde, så højt, så højt, og der var ingen kulde, ingen hunger, ingen angst, de var hos Gud.“ „Hun har villet varme sig“, sagde man; ingen vidste, hvad smukt hun havde set, i hvilken glans hun med gamle mormor var gået ind til nytårs glæde.“

L. R.

Vinteren 1958-59

Forreste række fra venstre: Kaj Pedersen Timring. Poul Henriksen, Fjalleslev. Karl Jakobsen, Hinge. Poul Vinkler, Skelhøje. Tage Bech, Bøvling. Børge Vestergaard, Vejrumbro. Henning Rasmussen, Vejrumbro. Svend Erik Fosgaard, Nors. Peter Bent Christensen, Rær. Finn Villadsen, Resen, Struer. Ib Olesen, Lomborg. Jørgen Fabricius Hansen, Nr. Nissum. Børge Bjerregaard, Ramten. Karl Fosberg Nielsen, Thorning. Knud Nielsen, Hinge.

2. række: Thorkild Just, Thorning. V. Korfitsen. Fru Kjeldsen. K. Kjeldsen. M. Aagaard Madsen. Fru Kristensen. A. Kristensen. Frk. Jeppesen. Anna-Lene. Fru Lindskov. Martha Dyrholm. Agnes Mortensen. Herdis Nielsen. Jonna Lotze. Kirsten Lauritsen. Lilly Pedersen.

3. række: Jørn Pedersen, Fåre. Knud Kjær Nielsen, Ranum. Mogens Thomsen, Kallerup. Holger Krabbe, Boddum. Karl Brogaard Christensen, Hillerslev. Jens Jørgen Ringgaard, Sahl. Kurt Nielsen, Herborg. Elmer Jakobsen, Kibæk. Johannes H. Kristensen, Vinding. Jørgen Mosegaard Kristensen, Vildbjerg. Erik Aalbæk, Tvis. Niels Tjagvad Madsen, Tvis. Jens Lillelund, Timring. Egon Haaning, Tæbring. Arne Bach Poulsen, Kærby. Henning Haaning, Naur. Jens Kristian Noe, Vandborg. Jens Otto Mose, Hygum.

4. række: Ole Olesen, St. Magleby. Franklin Andreasen, Fuglefjord. Karl Madsen, Nørre Snede. Erik Dalgaard Andersen, Hjerk. Jørgen Johansen, Fjølstervang. Bent Friberg, Fjølstervang. Markild Nielsen, Fjølstervang. Gunnar Kviesgaard, Timring. Niels Jørgen Jakobsen, Ullits. Bent Mølgaard Christensen, Barde. Ejgil Claussen, Remmerhus. Henning Kjær Nielsen, Hillerslev. Jens Nielsen, Bedsted. Kresten Krabbe, Uglev. H. C. Hansen, Vester Kærby. Leo Christensen, Fiskbæk, Herborg.

5. række: Niels Skovgaard Pedersen, Outrup, Nykøbing Mors. Niels Justesen, Sahl. Carl Vagner Hedegaard, Vridsted, Fly. Kjeld Brus Mikkelsen, Grønfeldt. Aage Guldborg, Tørring. Arne Bjerregaard, Ramten. Martin Mikkelsen, Barde. Egon Dybdahl Thomsen, Hesselbjerg. Erling Hald, Aulum. Henning Brauner, Iller. Hans Buelund Madsen, Olling, Kibæk. Karl Emil Madsen, Sevel. Vagn Andersen, Fabjerg. Mads Chr. Nielsen, Sejerslev. Flemming Mattrup, Lomborg. Ikke mødt endnu: Aage Nielsen, Møllerup. Erling Thorsgaard, Vammen.

Hjemme fra skolen

Den 24. november fik lærer Kjeldsens en lille datter, så nu er der snart mange små piger, der hører til i skolens omgivelser. Aagaard Madsens har 3, Lindskov Rasmussens 1, og vi har da også 1, som ganske vist ikke rigtig hører hjemme blandt de små, da hun er 13 år; men hun er vel nok glad for de små.

Ellers er november gået med jævnt arbejde indtil den 29. Da stak vi af til København de fleste af os, og vi havde en vældig god tur. Hele 5 dage var vi borte, og da vi var så nær ved svenskerne, måtte vi lige over at se til dem en dag. I København var der nok at se på, og jeg vil lige nævne, at vi blandt meget andet også var i Radiohuset. På udtur og hjemtur måtte vi naturligvis også standse ved de mindre rigtige steder, og vi blev styrkede både i historie og geografi.

Det var lidt kedeligt, at vi heller ikke i år kunne få hele flokken med, for sådan en tur kan ryste sammen på mere end en måde.

Nu er vi snart ved at kende eleverne, og det er os sådan en glæde, at der er så mange eksemplariske folk imellem. Højskoleklassen er helt og holdent præget af tidligere soldater, og gennemsnitsalderen ligger nok lidt højere end sædvanligt. Det er en fornøjelse at komme ind til de 28 unge mænd. Til nytår kommer der 2 soldater mere — måske 4. Det glæder os at få de sidste pladser fyldt, og skolens pengekasse kan bestemt trænge til det.

Efterskoleklassen rummer en hel del dejlige, store drenge, og så er der nogle stykker, som vi håber at blive glade for efterhånden. Sådan plejer det da heldigvis at gå. Ofte må jeg tæn-

Skolen set fra Grotten

ke på vor sang til festen, hvor lærer Meinild, vor tidligere forstander, skrev om livet på skolen: „Og viljernes mangfoldighed gav os ofte nok besvær.“ Det værste er, at vi ikke selv er fejlfri, og det er ikke altid så let at få taget rigtigt på alle ting.

Skal vi drive en ordentlig skole, må vi naturligvis forlange, at tiderne skal passes både med hensyn til søvn og arbejde, og vi må forlange en pæn opførsel og en ordentlig behandling af skolen og dens materiel.

Skolearbejdet går særdeles godt. Vanskelighederne opstår lettest i fritiden; men det er vel kun naturligt.

Den 5. decbr. var vi ved havet, og det var rigtigt i krigshumør. Jeg havde meget tydeligt forbudt eleverne at gå ud på høfderne; men den inderste ende skulle naturligvis prøves.

(næste side, 2. spalte)

Dagligstuen

Skolen set fra syd

I Fruerstræde 15, Svendborg ✧ Digteren Johannes Jørgensens barndomshjem

Af A. C. Nielsen, Vinderup

Den 14. april d. å. stod der i Holstebro Dagblad en artikel om digteren Johannes Jørgensen: „Ved den yderste rand.“ Fru Helene Jørgensen, digterens enke, havde læst den, og den kunne være en slags introduktion for os, så vi ikke var helt ukendte, da vi forleden besøgte hende i Johannes Jørgensens æresbolig i Svendborg, Fruerstræde 15.

Det falder ganske naturligt, man kan slet ikke lade være at tænke på Johannes Jørgensen, når man kommer til Svendborg. Som Aakjær og Fjends, som Skjoldborg og Hannæs, som Kaj Munk og Vedersø, sådan er Johannes Jørgensens navn knyttet til den sydfynske købstad ved det blanke vand. — Her begyndte det for ham, og her endte det, her sluttedes ringen. — Æresboligen, som hans enke nu bebor, hvor han levede sine sidste år som ældgammel mand, blev bygget af hans far, skibsfører Jørgen Chr. Jørgensen, i 1869, så her voksede han og hans bror op, her levede han sine glade barnedage, her legede han med sin ven Albert, der boede på den anden side gaden, herfra gik hans skolevej, og herfra drog hans længsler på langfart og standsede ved den store by hinsides bakker og vande. Vand og skibe

Det var kun den inderste ende heldigvis; for der kom en overraskende stor bølge og slog tre af dem omkuld og ned fra høfden. Det så lidt farligt ud; men vi blev dog forskånet for ulykke, og hvad gjorde det så, at vi måtte tage lidt hurtigt hjem for at komme i tørt tøj. Vi fik en belæring.

Vi tænker nu meget på julen, på fest og ferie. Vi er spændt på, hvad vinteren vil bringe. Bed for os, bed for jeres skole og bed for vore elever.

kan nok kalde længsel frem i et følsomt sind, og når så ens far er skibsfører!

I sin lignelse „Lys i natten“ lader digteren den unge munk sige: „Se, Guds mål er ikke et menneskes mål. Det høje er lavt for ham, og hans ånd færdes i dalene og på de ydmyge steder.“ — Set ovenfra ser mange ting anderledes ud end fra vinduet i barndomshjemmet. Det opdagede Johannes Jørgensen. Men først måtte han træde „så mangt et mødigt fjed.“ Det var bedre hjemme i Svendborg end i den store stad med de glade venner. Det var bedre at være et menneske med tro på Gud end at være uden Gud i en stor verden. Da han fandt hjem igen, og mindets brønd rislede og randt ved dag og nat, da fandt han, at det stadig var sandt, hvad den unge munk i lignelsen også sagde: „Jeg tænker mig, at hint store stærke, hvide lys, der pranger og praler som symbolet på oplysning og kultur, at det kun er mørke og sort nat for Gud, og at han i bondehyttens svage kerte genkender lys af sit eget lys, der er den sande oplysning og den virkelige dannelse.“ Når han fik det hele gjort op, så blev facit:

„Tak, Herre, for hele min pilgrimsfærd.
Du alene er vejen værd.“

Mere værd end den store by med de verdslige glæder og den hedenske klogskab, mere værd end navn og ære, mere værd end vennerne, „der går en anden vej.“

Da vi ringede på i Fruerstræde 15, blev vi lukket ind af fru Helena Jørgensen, der er østriger, men taler smukt dansk. Hun har før haft sit arbejde i en kunsthandel i Wien, har læst kunsthistorie, har lært sig selv svensk for at kunne føre sin mands korrespondance og oversætte hans manuskripter. Stille færdes hun i mindestuerne og rører med nænsom hånd ved de mange ting, som kan fortælle litteraturhistorie. På væggene hænger de mange billeder fra Italien og af Johannes Jørgensen, malet af digterparrets kunstner venner. Mens de boede i Assisi, havde de, især før krigen, mange gæster, da boede danske kunstnere ofte i længere tid i Italien. Fruen er for resten lige kommet hjem fra Italien. „På den måde bliver sommeren jo længere“, siger hun. I den inderste stue står digterens seng, over den et stort krucifiks, til højre for det et billede af Frans af Assisi og til venstre et billede af Katharina af Siena, de to helgenskikkelser, som Johannes Jørgensen har skrevet bøger om. Så er der rosenkrans og lamper. Der er så stille derinde. Det er mindestuer. Fruen taler sagte og må nu og da knuse en tåre, når minderne bliver hende for stærke. Det er som at være i en helligdom, i en katolsk kirke. Det er skønt og rigt at være her.

Ved bogreolen standser vi op. Fruen tager en bog ud. Vi er ude af stand til at sige, hvad den hedder. Det er Frans af Assisi på japansk. Den er nu oversat til 18 forskellige sprog. Nu kommer den snart på portugisisk. Fruen har lige underskrevet kontrakten. Så vidt ud er denne bog nået. Så international er Johannes Jørgensens kunst. Han sang engang om at slippe navn og ære, det var, da han sluttede sig til den katolske kirke og fandt hjem til sin mors Gud igen, men han vandt navn og ære langt ud

Skolen set fra vest

over, hvad han kunne have vundet som almindelig dansk lyriker og romanforfatter. Fru Helena Jørgensen rækker os en anden bog, en anden udgave, den er indbundet i ganske tyndt pergament — og kan lukkes ved at binde en sløjfe på et par fine bånd.

Vi kaster nok et blik hen til den seng, hvor pilgrimsfærden sluttede, hen over væggene med billeder fra Liguriens blå bjerge, det gamle hus i Assisi, som var så upraktisk, men som digterparret holdt så meget af, hen over de mange ansigter, der alle giver den samme mand, hvis tid blev næsten 90 år, skriver vore navne i gæstebogen og tager afsked. — Det var en oplevelse, en stor og sælsom oplevelse, omtrent som at være i kirke i Kastels, når digterpræsten Svend Rehling prædikede.

Vi måtte også en tur ud på St. Nikolaj kirkegård, hvor vi hurtigt fandt den store røde granitsten liggende skråt hen over graven og med Johannes Jørgensens navn og data. Ved siden af stenen en lille tavle, hvorpå der stod „Pax et Bonum“ *). Et digt over samme tema slutter:

„Ja, salig den, hvis tro holdt ud,
og som bag alderdommens sne
og dødens vinter, gravens gru.
kan tro, han skal livssolen se!“

En venlig julehilsen til alle bladets læsere fra
familien A. C. Nielsen.

*) Fred og det gode.

Øverste tre billeder: Eleverne hygger sig og studerer »Dagens nyheder« i dagligstuen.

Derunder: 1. og 2.: De to efterskolehold har regning med hver sin lærer. 3. Også i spisesalen har vi fået mere plads når døren lukkes op til dagligstuen.

Tredie række fra oven: 1. Forhallen. 2. Her er også en hyggelig krog. 3. Højskoleklassen 58-59.

Nederst: I hobbyrummet.

★ ET PAR BILLED MONTAGER FRA

Øverste række: 1. En af »eneboerne«. 2. Vi spiller også badminton i vinter. 3. Fra et af de nye tomandsværelser.

I midten: 1. Værsgod! kig ind til »Jeppe«, nu er der plads til mange. 2. Kan I kende halvdelen af »Vestervaag« 3. Så er vi i »Nyhavn«.

Nederst: 1. Her er lærer Korfitsen (Lindskovs vikar). 2. Det nye medlem af familien Kjeldsen, 10 dage gammel. 3. Der kan laves »god kaffe« i thekøkkenet.

VOR SKOLES DAGLIGE LIV ★

Jul som i gamle dage

„Nej“, sagde Jørgen Højgaard, „nu om stunder har vi ikke mere rigtig jul; er vi heldige, så slipper vi for gråvejr og sjaap og får lidt let frost; men sådan en jul med snestorm, togstandsning og kaneføre, som var almindelig i gamle dage, det er jo noget, vi slet ikke oplever længere.“

Jørgen Højgaard var en meget betydelig mand. Som ung havde han fået fat på 200 tdr. land sandet hedejord, og i løbet af 25 år havde han fået en vældig gård ud af det. Det kom af sig selv, at den noget tarvelige, men ret yderige gård lidt efter lidt blev kaldt „Højgård“, blev opkaldt efter sin mand, og dette havde været ham til megen glæde og tilfredsstillelse. Når han mødte Niels Langager, kunne han godt tænke meget nedsættende om ham. Han hed egentlig Niels Pedersen, men efter sin onkel havde han arvet „Langager“, som var en både stor og god gård. Trods dette, at han nærmest havde fået gården foræret, havde han kun klaret sig dårligt, og flere gange havde han måttet optage lån i gården. Her var gården bedre end manden, og så fik den sølle mand navn efter sin gård. Godt, at det var modsat på „Højgård.“

Jo, manden på „Højgård“ var dygtig og det både i teori og praksis, og det var da kun

godt; men det var slemt, at han selv vidste det så udmærket. Han var efterhånden blevet lidt stor på det, og nu kunne han godt trænge til at komme et stort stykke ned i egne tanker.

Man var på „Højgård“, som naturligt var hen i december, begyndt at glæde sig til julen, og da Kirsten, den attenårige datter, havde sagt: „Nej, hvor dejligt, om 14 dage har vi juleaften“, da var det, at Jørgen Højgaard havde brokket lidt gnavent og overlegent om julen nu om stunder. Den manglede både fest og kulør og var slet ikke, som da han var ung. Han erindrede en julemorgen, da hele landsbyen var dækket med sne, så man kun lige kunne se den øverste ende af mejeriskorstenen.

„Tror du ikke, far, at driverne er vokset i din erindring, og tror du ikke, det er, fordi du har holdt jul så mange gange, at højtiden er gået noget af den? Du har selv fortalt, hvor lykkelig du var for at få et halstørklæde i julegave, da du var en ung mand, og nu skulle du da mindst have en ny traktor eller bil til atomkraft for at blive glad overrasket. Endelig er det vel heller ikke så spændende længere, om du træffer mor ved et unggilde i juledagene?“

Jørgen Højgaard elskede sin datter, og han var inderst inde lidt stolt af hende, ikke alene fordi hun var flittig og dygtig, men også og

især fordi hun var så forstandig. Han kunne udmærket godt indse, at der var noget om hendes snak, men han måtte for enhver pris holde på sin værdighed; den var blevet nødvendig for ham som dagligt brød, og han sagde derfor kun: „Ja, ja, snak du bare, som du har forstand til“, og så tog han fat på avisen.

Trods husbondens mangel på forventningens glæde gik livet sin jævne og gode gang på gården. Der var nok at se til ude, og inde var der en masse at ordne, og den glade travlhed spredte en god og lykkelig stemning. Termometeret faldt langsomt, men stadigt, uden at nogen tænkte rigtig over det.

Men da man vågnede den 23., da var det sket. Vinteren var kommet med bram og brask, og himmel og jord stod i et. Ungdommen tog det gemytligt; men Jørgen Højgaard brummede over mælkekusken, der vel for det første slet ikke kom og for det andet slet ikke kunne køre igennem. Kirsten bemærkede, at så var der da ingen sorg ved, at han ikke kom; men hendes fader slog bestemt og absolut fast, at man ikke skulle påtage sig noget, man ikke kunne overkomme, og mælkekuskens små krikker kunne ikke vade gennem de store driver. Hvis de prøvede på det, ville de simpelthen bare forsvinde.

„Kan være, dette her er julevejrsom i din ungdom?“ spurgte Kirsten let drillende. „Vi må se, hvad det bliver til, men det slår vel om til tøjspind inden middag“, svarede faderen uden at lade sig mærke med, at datteren stak lidt efter ham.

Efter morgenmaden gav han sine ordrer. Den store traktor og den nye gummivogn skulle gøres klar, mælken læsses på vognen, og to karle med hver sin skovl kunne tage plads på spandene. „Skal vi ikke ringe til mejeriet, om de overhovedet skummer i dag“, foreslog konen. „Selvfølgelig gør de det, men jeg kan da godt ringe, når du synes“, svarede manden. Selv om han nok kunne være brøsig over for

andre, så søgte han altid at være hensynsfuld over for konen; han havde tit nok erfaret, at det lønnede sig.

Han gik til telefonen og ringede op; men den var helt forkert i klangen, tydelig nok afbrudt. „Det var dog svært nok, kan sådan en smule snestorm lave så megen ravage?“ brummede han. „Men de herrer til telefonmontører, de vover sig nok ikke ud; tænk, om de skulle komme til at fryse fingrene.“ — „Tror du ikke, at I også skulle se dagen og vejret lidt an, inden I kører på mejeriet?“ spurgte konen. „Nej, lille mor, driverne kan vokse opad dagen, for det ser nu ikke meget ud til, at vi får tøvejr i løbet af 0,5. Men skal du have bud med til byen, så giv mig en seddel; for vi ved intet om vejret i morgen.“

„I morgen“, sagde konen ivrigt, „da skal vi have Erik hentet, så da må vi have bud til byen, og jeg er slet ikke klar over, hvad vi mangler af kolonialvarer og andet.“ — „Se så at blive klar over det, så vi kan komme af sted med vognen. I morgen må jeg nok køre med traktoren alene, hvis uvejret fortsætter.“

Hen mod middag kom mand og karle hjem, og ingen lagde skjul på, at det havde været en meget vanskelig tur. Selv Jørgen Højgaard sagde noget om, at det var længe siden, vinteren havde taget så pludseligt og voldsomt fat, og der var kun kommet lidt mælk til mejeriet.

„Sikken et svineheld“, sagde den unge mand, der passede svin, og som iøvrigt var lidt mundrap. „Du vrøvler som sædvanlig“, sagde Jørgen Højgaard; men karlen forsikrede, at han talte så vist og forstandigt som nogen husbond. „For når sødmælken ikke kommer på mejeriet, så må en hel del af den i svinene, og det må da kaldes et held — altså set med svineøjne.“

„Og det kan du se“, jublede Kirsten, „så blev vi da klar over, hvad slags øjne du har;

men jeg anede det; du kan jo æde en pige med øjnene.“

Den unge mand havde svar parat, men Jørgen Højgaard frabad sig mere vås, hvorefter han læste andagtsstykket og bad fra bords.

Lidt over middag kom Niels Langager. Han havde fra gammel tid en god kane, og nu hjalp han posten rundt. Jørgen var svært glad for at få sin avis, og han indrømmede for sig selv, at der også kunne være noget udmærket ved Niels Langager; der var ikke mange, der ville sende deres heste ud i sådant et vejr. Nå, der var jo ikke mange, der havde heste mere, men Niels havde nok aldrig haft råd til at købe traktor, og han havde nu også altid haft nogle gode heste. Jørgen bød på kaffe, og både posten og Niels ville gerne, men mente, at det var klogest at fortsætte.

Da brevene blev læst, var der besked fra Erik. Han kunne først nå stationen derhjemme med 4-toget. Det var nøjagtigt 16,02, det skulle være fremme, men det var jo nok forsinket.

Næste dag, den 24. december, var vejret sådant, at Kirsten slet ikke havde lyst til at drille sin far. Ingen tænkte på at sende vogn til mejeriet, så svinene var virkelig heldige. Der var hygge i staldene, og i gården og lige udenfor var der nogenlunde ryddeligt; men karlene skovlede også sne det meste af tiden. I køkkenet duftede det vidunderligt, og stuerne var festlige.

„Havde vi blot haft Erik vel hjemme“, sagde konen uden forsøg på at skjule sin ængstelse. „Åh“, sagde manden, „traktoren og jeg skal nok slå os gennem driverne; vi kender hinanden.“

Kl. 15,30 kørte han hjemmefra; han måtte være rettidig fremme, selv om toget rimeligvis var forsinket.

Det var ikke let at orientere sig; sneen på jorden havde næsten forvandlet vej, grøfter og

marker til en ensartet hvid flade, og sneen i luften var så tæt, at det til tider var vanskeligt at se blot en lille smule. „Det er da også et tosset vejr, men jeg skal. . .!“ Han kneb tænderne sammen; han var vant til at sætte sin vilje igennem.

Lidt fremme lå en uhyggelig stor drive. Jørgen satte fuld kraft på for at slå sig igennem, men derved røg sneen sådan op, at han slet intet kunne se. En brøkdæl af et sekund tænkte han på at stoppe op; for han anede ikke, hvor på vejen han befandt sig, om han var nær ved en af grøfterne. Men hvad så med at komme igang igen? Han masede på, mærkede traktoren skred til side, bestemte sig til at stoppe, men gled i det samme nu ned ad en skråning. Hans tunge påklædning hindrede ham i at springe af, men han slap alligevel billigt; for han fandt sig selv liggende på ryggen ved siden af traktoren — dog således, at han havde et ben i klemme under et af de store hjul.

Efter at have rykket og spekuleret nogle minutter blev han klar over, at han var fange; han kunne ikke få foden fri, ikke engang dreje den lidt. Det var slet ikke morsomt. Nok var han uskadt, men kunne han holde ud, til der kom hjælp? Det var forfærdeligt, som det føg; nok var der en smule læ for vinden, hvor han lå, men sneen dryssede tæt ned over ham. Godt, at hænderne var fri, og at han kunne lette overkroppen; men hvor blev det trættende. Måtte han til sidst lade sig begrave i sneen? Kunne han overhovedet vente hjælp i rette tid? Hjemme troede de, at han holdt på stationen og ventede på toget, der godt kunne være meget forsinket, hvilket radioen havde antydnet. Og mon Erik ville vove at gå hjem, når ingen havde vovet sig til stationen for at hente ham? Og ville han opdage noget, hvis han kom oppe på vejen? Ville han ikke gå langt uden om den store drive? Og selv om han blev på vejen, ville han så se noget? Både han selv og trak-

toren var belagt med sne. Selv om traktoren stod oprejst, var den langt nede i forhold til vejen, og motoren var gået i stå, da han ikke havde nået at koble ud inden styrtet.

Nej, det var nok mest rimeligt, at hjælpen kom for sent og fandt ham død. Dødsangsten vældede frem i hans sind, og hvordan med dom og regnskab? Han prøvede at finde trøst i dette, at han i sine unge år havde givet Gud sit hjerte; men der var ingen trøst at finde, for hans samvittighed sagde højt og klart, at han trods dette ikke havde levet som en kristen. Anfægtelsen lagde sit store mørke ind i hans sind. Skulle han dø nu, måtte han gå fortabt, og Gud ville være i sin gode ret til ikke at vedkende sig ham. Måtte han måske blive reddet, åh, så ville han søge at tjene Gud af hele sit hjerte. Ja, mon han ville? Han var en selvgod og selvglad egoist. Guds mangfoldige slags godhed havde han taget imod uden synderlig tak, ja, han havde selv taget æren, fordi alt var lykkedes for ham. Han var jo ingen særlig dygtig mand, men altid, når han havde haft mange kartofler, havde de været så dyre. Som landmand havde han intet at rose sig af. Og hans elendige kristenliv; her var intet spørgsmål. Gud måtte være retfærdig, og der måtte være en grænse for, hvor megen synd den store Gud kunne tilgive.

Jørgen Højgaard indså, at det nyttede ikke at bede; men det lå så dybt i ham at gå til Gud med sin nød, så han bad alligevel. Han kunne ikke lade være. Skriftens ord var han også fortrolig med, og det var dem, der dømte ham; for han havde jo ikke fornægtet sig selv, han havde ikke taget sit kors op daglig og fulgt den kære Herre Jesus. Han var fortabt, trods det, at menneskesønnen var kommen for at søge og frelse de — fortabte. Jamen, var det da ikke de gode og fromme, der var frelse for? Var det de fortabte? Toldere og syndere? Et lille håb om barmhjertighed, helt grundløs

barmhjertighed, vovede at titte frem i hans hjertes mørke nat, og en bævende tak til Ham, der kom for at frelse de fortabte, fødtes i hans kæmpende sind. Han måtte have sneen noget væk fra ansigtet, han ville gerne leve, men angsten for dom og regnskab var borte. Lidt efter takkede han Gud, fordi han havde taget ham i skole og ikke forkastet ham. „Tugt mig kun, Herre, men før mig hjem til dit rige“, bad han.

Noget senere kom en ung soldat stridende sig frem gennem sne og storm. Han undrede sig over, at ingen havde hentet ham; for faderen plejede da altid at være så glad for at hente Kirsten eller ham, når de var ude og kom hjem på ferie. Kunne han mon være kørt fast med traktoren? Ja, her var bestemt en drive, der ikke var nem at komme igennem, og hvad var det for et mærkeligt hul i driven?

Han anstrengte sig for at se, han så og så. Jo, der nede stod en traktor, og der lå da vist også et menneske i sneen. — —

Det blev lidt sent, inden de kom til at spise julenadver på Højgård. Jørgen var så mild, så glad og så taknemmelig, så han var som et nyt menneske. Det blev rigtig en skøn aften for dem alle, og Jørgen erklærede, at det var den lykkeligste juleaften, han havde oplevet, selv om han havde ondt i benet. Da han havde læst juleevangeliet, fortalte han om sin sjælekamp derude i sneen, og da var det, som de alle mærkede englens nærhed — ligesom hyrderne i fordums dage.

Før jeg blev ydmyget, fo'r jeg vild. Salme 119, 67.

En unævnt skriver:

Når disse linier læses, er det snart jul, årets største højtid.

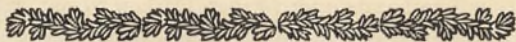
At tænke på, julen er så nær, kan vi ikke uden samtidig at sende en tanke til vor kære skole der oppe i Nr. Nissum.

De mange gode stunder, vi der fik lov til at opleve en sommer eller vinter, glemmer vi aldrig. Gud skal have tak for, at vi fik lov at være der.

Men skal vi så ikke være enige om at vise vor taknemmelighed ved at give vor kære, kære skole en rigtig julegave? — „Ja, vi har nu givet vor part.“ Ja, måske — og dog. Jeg vover at spørge, har du virkelig ofret noget for skolen?

Kunne du ikke sælge din motorcykle, kunne du ikke undvære den frakke, de sko, eller den kjole, som er en betingelse for, at julen bliver så festlig? Ja, der er mange måder at vise sin tak på, men tænk over, om ikke det er dig, der skulle ofre lidt (og helst meget) og ikke bare de andre. Vi ville vel alle gerne have en helt gældfri skole, og hvis vi alle sætter virkelige kræfter ind derpå, kan og skal det med Guds hjælp lykkes. Giv skolen et fast håndtryk og vis det nu til jul.

De bedste julehilsener til bladets læsere.

Københavnerkredsen

Lørdag aften, da vi lige var kommet til København og havde fået aftensmad, havde vi en sammenkomst med tidligere elever.

Vi var spændt på, hvem der kom, og hvor mange. Det lykkedes at få de fleste navne skrevet på en liste med hilsen til alle kendte. Denne liste bringer vi nu i bladet, og så kan I se både hvem og hvor mange.

„Jeppe“s billeder blev forevist, vi drak kaffe og havde det godt sammen. For os fra skolen

var det så stor en glæde at hilse på så mange gode venner, og hermed vor tak for samværet.

Ester Hansen 58. Gunnar Kristensen 57-58.
Asger Thisgaard 57-58. Anna Nielsen 57.
Karen Madsen 57. Gerhard Madsen, Hørve.
Ruth Lydia Kristensen 57. Inger Kristensen 57.
Kaj Henriksen. Maja Nielsen 56.
Ingelise Hansen 56. Ruth Jønson Nielsen (Bedste) 56.
Emil Højbjerg 55-56. Dora Svendsen-Tune,
f. Olsen 55.
Børge Svendsen-Tune. Birthe Andersen 55.
Annelise Vibskov 55. Karen Margrethe Rasmussen,
f. Jørgensen, 55.
Annalise Nielsen 54. Ingrid Andersen 54.
Grethe Basse 54. Johanne Hansen 54.
Egil Ørskov 53-54. Grethe Engholm 53.
Dora Fuglsang, f. Leth, 52. Poul Børge Jensen 50-51.
Inger Lise Nilsson, f. Larsen, 50. Erik Nilsson.
Vibeke Nilsson (3 måneder gammel).
Ute Lewé 50. Jørgen Waldorff.
Kristian Grysbæk 49-50. Ove Thusgaard
Kristiansen 49-50.
Magda Øgendahl 49. Bodil Christensen 47.
Bodil Vest 47. Helen Jørgensen 41.
Dorthea Holck 22. Henny Sønderby, f. Olsen, 40,
41, 47 og 51, samt flere af de tidligere elevers
pårørende.
Lærer V. Korfitsen. Familien Lindskov Rasmussen.
Familien A. Kristensen. Kirsten Karlsrose 54 og
Jens Thode Nielsen 54-55 var forhindrede i at
være med, men sendte hilsen.

Nye bøger fra De unges Forlag

Gerhard Rasmussen: Tilfældet Max Colbert. 166 sider, 12,50 kr. Bogen handler om en forbryder, der ved en hjerneoperation bliver befriet for sine forbryderiske tilbøjeligheder. Men spørgsmålet er, om operationen virkelig er et gode, om videnskaben har noget at triumfere over. Stoffet er aktuelt, og ligesom forfatterens øvrige bøger har denne noget at sige os. Man må håbe, at bogen må blive læst i de kredse, som den prøver på at skildre; for bliver den kun læst af folk med kristen livsindstilling, så kunne der godt have været sparet en del kraftudtryk, uden at bogen var blevet mindre værdifuld.

Svend Rehling: Udvalgte digte. 64 sider, 7,50 kr. Et smukt udvalg af den kære digters skønne arbejder. Fin lille gavebog.

Bo Ivar Nilsson: I stadens skygge. 222 sider, 14,50 kr., oversat fra svensk af Erik Bertelsen. To unge med helt forskellige interesser får hinanden. I bogen følger man dem i deres mange og store vanskeligheder, og til sidst ser vi et menneske, der sejrer over sig selv.

Axel Hambræus: Anneli Bjergmandsdatter. 248 sider, 13,50 kr. Bogens forfatter er nu så kendt og afholdt, at man glæder sig, når der kommer en bog fra hans hånd. „Frodig, festlig og folkelig“ siger en norsk anmelder om denne bog, og det er velvalgte udtryk. På dansk kan man simpelthen sige: „En dejlig bog.“ I et hjem vil den blive læst med glæde af hele familien.

Kirsten Bang: Lars i Østgrønland. 108 sider, 6,50 kr., indb. 8,50 kr. En herlig drengbog, der måske måler sig med Kiplings: Havets helte. Den kan anbefales på det allerbedste, og indbundet er den en særdeles fin gavebog.

Peter Hansen Skovmoes: Familien på Svendsgård. 159 sider, 10,50 kr. En jævn god familieroman, hvori flere personer er skildret fint.

Inge Hofman-Bang: Peberroden og andre rids. 125 sider, 8,75 kr. En samling småfortællinger med meget forskellige skildringer. Den taktsomme læser vil her finde både visdom og skønhed.

Elith Olesen: Børn og unge i dansk kirkeliv. 324 sider, 20,00 kr., indb. 28,00 kr. Her foreligger en bog, der indeholder så mange oplysninger om sit emne, at man må studse derover. Det store arbejde, som det har været at samle og bearbejde dette stof fra forskellige tider og steder, fortjener den største påskønnelse. Man kan nok sige, at stof-fet især har historisk værdi; men det er historisk på en sådan måde, at det virker inspirerende.

Nye bøger fra Lohses Forlag

Det nye år, Indre Missions almanak for 1959. Pris 3 kr. En af de bøger, som man hvert år modtager med stor interesse.

Henning Legarth: Kom og se! 36 sider, 2 kr. En fin og velskrevet lille bog for konfirmander. Mange søndagsskolelærere og ungdomsarbejdere kunne sikkert have stor nytte af den.

Niels H. Brønnum: En nødstedt verdensdel. 92 læsesider og mange billedsider, 6 kr. Her er fortalt meget om forholdene i Afrika. Bogen er ikke alene belærende, men ligefrem interessant.

Det danske Missionsselskabs årbog 1957. 5,50 kr. Her er meget velordnet og alsidigt stof, som vil være af stor interesse for missionens venner — og for mange andre.

Jul i havn og på hav, Sømandsmissionens julebog. 32 store sider med en hel del billeder. 2,75 kr. Et meget tiltalende hefte med udmærket stof.

Karen Davidsen: Jyder i Californien. 157 sider, 9,50 kr. En jævn skildring af en samling rare mennesker. Forfatterinden forstår at finde det gode ved alle mennesker og ved de forskellige kirkelige retninger.

Kathrine Laursen: Mosefolkene. 181 sider, 9,75 kr. En ganske god og interessant fortælling. De fleste af personerne er meget fattige; blandt dem er en herlig kone, hvis store tapperhed er meget ansporende.

E. Gjørulf Larsen: Af en Ringkøbingdrengs historie. 79 sider, 4,25 kr. En ualmindelig god lille bog om lægemissionær S. A. Ellerbek.

Gunnar Helander: Storstadsneger. 230 sider, 12,50 kr. En betydelig roman om raceproblemet i Sydafrika. Den er rystende alvorlig, somme steder forfærdelig, og man må huske, at den er skrevet af én, der ved, hvad han skriver om.

E. Roth: Brødet og brøden. 223 sider, 13,75 kr. En prisbelønnet roman, der skildrer frygtelige forhold i en fangelejr samt de vanskeligheder, der blev efter frigivelsen. Fortællingen er storslået, men læseren skal helst være vant til at læse og tænke.

C. Bartholdy: Ved vejs ende. 251 sider, 13,50 kr. I bogen fortæller Indre Missions formand om sit liv. Der er fortalt frit og naturligt, så enhver kan læse og forstå indholdet, som er særdeles godt og lærerigt. Enhver vil læse bogen med stor interesse, og den vil sikkert blive læst med speciel interesse på de steder, hvor forfatteren har virket som præst. En fin gavebog, som kan anbefales på det allerbedste, og det må oprigtig håbes, at pastor Bartholdy endnu har et godt stykke vej til vejs ende.

Eva Andreasen: Hvor er du, Klavs? 68 sider, 3,75 kr. En god fortælling, især for store drenge.

Niels Aage Barfoed: Troskabens dyre pris. 243 sider, 13,75 kr. En stor og meget værdifuld roman om Eleonora Christine Ulfeldt. Bogen er velskrevet og letlæselig, belærende og interessant.

Dietrich Bonhoeffer: Fællesskab. 105 sider, 6,00 kr. Godt, at forfatteren, inden han blev henrettet, nåede at skrive også denne udmærkede bog. I en tid, hvor så meget er i opløsning — også samfundslivet — vil denne bog hjælpe sine taktsomme læsere til at forstå fællesskabets indhold og betydning.

Rich. Holm: Hedeblomsten. 268 sider, 15,75 kr. En stort anlagt fortælling om en ung, landlig pige, der bliver gift med en københavnsk maskinsmed. God og interessant for ungdommen.

H. K. Sandholt: Danmark blev atter frit. 128 sider, 3,50 kr. Her er spændende stof fra besættelsestiden, en udmærket fortælling. Unge af i dag vil have godt af at læse den, da den giver en levende skildring af forholdene i Danmarks tunge tid.

Johannes Pedersen: Brevet til Hebræerne. 5,00 kr. Hebræerbrevet har et rigt indhold, men kan for mange læsere være lidt dunkel. Her er en bog, som klarer meget for læseren; den gør Hebræerbrevet aktuelt og levende, og den fortjener at blive brugt flittigt.

Det danske Missionselskabs forlag

har udsendt de sædvanlige to julehefter.

»Klokkerne kimer» 1958. 80 sider, 3,25 kr. Redigeret af Niels Bundgaard, der også fortæller om missionær Ellen Nielsen, som nu har været ude i 60 år. Der er bidrag af biskop Høgsbro, pastor Chr. Bartholdy og pastor S. H. Sørensen samt af mange missionærer. — Et smukt og fyldigt hefte, der er både opbyggeligt og belærende.

»Derude fra 1958». 24 sider, 2,25 kr. En hel del gode fortællinger for børn og lidt pusleri, et smukt hefte med mange gode billeder.

HØJSKOLEPOST

Til lykke!

Lørdag d. 13. ds. viedes i Vildbjerg kirke: Frk. Edith Dahl Knudsen (57) og hr. Hans Peter Hansen (54/55). Bopæl: Fyel Mosegaard pr. Vestbirk.

Frk. Herdis Kortegaard (57) og hr. Arvid Smed viedes 31. oktober. Bopæl: »Råhøjgård«, Refs pr. Hurup.

Frk. Ellen Margrethe Eskildsen (56) og hr. Knud Larsen viedes den 15. november i Volstrup kirke. Bopæl: »Lille Tamstrup«, Thorshøj.

Frk. Rita Thode Nielsen (56) og hr. Henning Hansen (54-55) viedes den 15. november i Ørum kirke. Bopæl: Gjerrild mark pr. Gjerrild.

Frk. Johanne Morup og hr. bestyrer Gotfred Kristensen (54-55) viedes den 21. november i Ikast kirke. Bopæl: »Skovdalsgård«, Grødder pr. Ikast.

Frk. Anna Frøkjær (52) og hr. Lars Smed (51-52) viedes d. 17. december i Skjoldborg kirke. Bopæl: »Vestergård«, Hørdum st.

Montrise frk. Inger Emilie Sønderby (52) og hr. radiotekniker Knud Rosgaard har indgået ægteskab. Bopæl: Kirkebyen 13, Gimsing, Struer.

Ved de unges juletræ.

2. juledag i Klejtrup.

3. juledag i Naur.

5. juledag i Hvornum.

taler lærer K. Kjeldsen.

5. juledag i Gundesbøl.

6. juledag i Thyregod.

taler A. Kristensen.

Ved møde i Vorgod d. 21. januar taler A. Kr.

Hvad skal man tro?

Der er lige kommen meddelelse fra »Halgaard» og »Jesper», at de har fået verdens bedste datter d. 8. dec., men lærer Kjeldsens siger, at det passer ikke.

UNG PIGE

i 16-årsalderen søges til Bredablik 1. februar eller eventuelt senere. Gudrun Lindskov R.

Adresseforandringer

Sommerskolen

1958 Frk. Ruth Bundgaard Olsen, Over Hvam pr. Kjellerup — samme, Torvet 3, Kjellerup st.

Frk. Lissi Thomsen, Uhre mark pr. Farre — samme, Egsgård pr. Filskov.

Anna Volsgaard, Aal pr. Vinderup — samme, Skrænten 29, Lemvig.

1958 Frk. Karen Kirkegaard, Svenstrup, Vinderup. — Fru Karen Pedersen, Korshøj, Bur.

1957 Frk. Ester Hougesen, Fredensbo Hvilehjem, Ommestrup, Mørke — samme, Sct. Hansgade 8, Viborg.

1957 Frk. Ellen Nørsøller Andersen, »Ø. Tolsgård«, Vejrum pr. Hjerm — samme, »Dalager«, Vejrum pr. Struer.

1957 Frk. Tove Mikkelsen, adr. Holger Vammen, Valsgård, Hobro. — Fru Tove Sloth Rasmussen, Bonnet.

1957 Frk. Johanne Nielsen, »Riisgård«, Grønbæk — samme, Iller hede, Ans by.

1957 Frk. Metha Pedersen, »Egebjerg«, Hjerm — samme, »De gl. hjem«, Nr. Nisum.

1956 Frk. Frida Grønne, St. Nørby, Asp, Struer — samme, Idom Kirke, Holstebro.

1956 Frk. Eva Strand, Hotel Hurup, Hurup, Thy — samme, De gamles hjem, Koldby pr. Hørdum.

1956 Frk. Ingelise Hansen, Stengårds Allé 194, Søborg. — Bestyrerinde, frk. Ingelise Hansen, Gl. Mosevej 333, Bagsværd.

1956 Frk. Dorte Hornstrup, Skjoldborg præstegård, V. Vildsund — samme, »Ny Hornstrup«, Kallerup pr. Sjerring.

1956 Frk. Rita Thode Nielsen, Østergade 9, Grenå. — Fru Rita Hansen, Gjerrild mark, Gjerrild.

1956 Frk. Ruth Skallebæk, køkkenet, sygehuset, Holstebro — samme, Poul Andersensvej 12, Holstebro.

1955 Frk. Ruth Strand, »Dahlager«, Spolum, Bedsted, Thy — samme, Hørdum, Thy.

1955 Frk. Elin Jørgensen, adr. Carl Jørgensen, Vorgod, Ø. Barde, Herning — samme, Aarestrupsvej 4, Aarhus.

1955 Frk. Bente Andersen, Gøsgig mark, Tuen pr. Tvedsted. — Frk. Birthe Andersen, Børnehjemmet, Tibberup pr. Espergærde.

1954 Frk. Stinne Christensen, Vesterbyen, Sdr. Bork. — Fru Stinne Siem, »Lykkebo«, Obling, Sdr. Bork.

1950 Frk. Karen M. Larsen, Amtssygehuset, Aalborg — samme, S. B. 124, Skt. Hans Hospital, Roskilde.

Udgivet af

Nr. Nisum højskoles elev- og vennetorening
Redigeret af forstuder A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 7639

A

05

FRDRERIKSBERG ALLE 22
STATENS PÆDAGISKE
HØJSKOLE I KRISTENSEN